

velanstændighed blev for åbenlyst. Da fik vi mange bemærkninger om, at der nu skulle laves om på tingene, og at der måtte sættes en stopper for den slags, men nu vil regeringen altså udskyde sit bidrag til en tiltrængt revision. Der er ingen, der vil sige noget om, hvor længe det skal vare, og på den baggrund vil vi stemme for det lovforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat her og nu.

Efter de bemærkninger om gode viljer, som vi har hørt fra de fleste af ordførerne, må det i grunden være en lille smule vanskeligt at stemme imod det forslag, som er fremsat, for det handler i bund og grund om det, som de fleste har erklæret sig enige i.

Irene Sønderby (CD):

Da spørgsmålet om eventuelle ændringer i ministerpensionerne vil komme til drøftelse på et senere tidspunkt, vil jeg blot kort meddele, at CD ikke kan tilslutte sig dette lovforslag.

Kim Behnke (FP):

Tak for tilslutning til lovforslaget fra henholdsvis SF og Enhedslisten. Det glæder os, at der i de to partier fortsat hersker en rimelighedssans, en fornemmelse af, hvad der kan være ret og rimeligt i et samfund som det danske.

Grunden til, at vi overhovedet er nødsaget til at have denne debat i dag, er jo, at regeringen ikke har vist sig sit ansvar voksen. På det tidspunkt, hvor den offentlige debat var der, først i forbindelse med ministre fra den tidligere regering, altså i forbindelse med folketingsvalget i september sidste år, var der rynkede øjenbryn og afgivne løfter til dagspressen om, at nu skulle man nok se at få gjort noget ved det. Det kom der ikke alverden ud af. Til gengæld blev debatten så pludselig overordentlig aktuel igen, da man i forbindelse med udpegning af en ny EU-kommissær opdagede, at man også havde glemt at tage højde for den situation, og at det udelukkende beroede på vedkommendes personlige moral, om den pågældende ville modtage disse meget betydelige pensionsudbetalinger og samtidig hæve en meget høj løn i EU.

Når problemet ikke havde været aktuelt tidligere, var det, fordi man mere eller mindre havde en praksis, idet de to tidligere EU-kommisærer, som Danmark har haft, havde så høj en moral, at de med det samme valgte at frasige sig pensionen. Allerede på det tidspunkt kunne man jo så have sørget for at komme med forslag til lovændringer, men det valgte man også at afstå fra.

Selv om landets statsminister i den offentlige debat blev afæsket et løfte om, at nu skulle man nok se at få gjort noget ved det, er der jo intet sket. Debatten i dag har afsløret, at de partier, som har tidligere ministre i deres medlemskreds, fortsat vælger at holde hovedet stukket godt og grundigt ned i busken efter bedste strudsemetode.

Jeg blev tidligere i dag bebrejdet af Venstres ordfører, at der i Udvalget for Forretningsordenen stort set ikke var sket noget, og det må jeg nok sige kommer som lidt af en overraskelse, al den stund vi tilbage i november måned 1994 fik en tyk rapport på vel et par hundrede sider, som blev afgivet til udvalget, om vederlag og pensioner for parlamentsmedlemmer, ministre, borgmestre osv. i en række udvalgte lande. Derfor er situationen den i dag, at alt undersøgelsesarbejde er afsluttet. Man ved præcis, hvilken metode man har, og den metode, man har, er at erkende, at ændringer betyder forringelser.

Der er flere, der har bebrejdet Fremskridtspartiet, at det her betyder, at der er nogle mennesker, der vil miste penge, men det er jo, fordi man ikke har læst vores lovforslag tilstrækkelig grundigt. Det fremgår tydeligt af forslaget, at det får virkning for alle dem, der går på pension, efter at loven er vedtaget. Vi har i Fremskridtspartiet ingen moralske skruller i retning af at erklære, at det også skulle have virkning for ministre, som tidligere er gået på pension, men belært af Folketingets Lovsekretariat måtte vi erkende, at hvis vi fastholdt en sådan formulering, kunne der blive tale om elementer af ekspropriation, og så røg vi ud i hele diskussionen om, hvorvidt det var grundlovsstridigt, og det syntes vi ikke at denne sag fortjente.

Derfor har vi valgt en model, som betyder, at ingen af de nuværende, som har fået tildelt ministerpension, vil miste noget. De eneste, der vil miste noget, er dem, som i fremtiden går på ministerpension. Hvad mister de så? De mister altså denne meget betydelige og meget høje pension, som danske skatteydere betaler til dem.

Der fremføres det argument, at det så bliver umuligt at få folk til at blive ministre. Jeg tror nu ikke, at når folk bliver ringet op af en statsminister en sen aftentime og spurgt, om de vil være minister for dette eller hint, er den første overvejelse, de gør sig, om der nu følger en ordentlig pensionsordning med; selvfølgelig er det ikke det. Det at bære kæderne og sidde i ministerembedet er ikke et spørgsmål om, hvilken pension